

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi B.K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I UZ 8/25, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 23 lutego 2026 r.,

odrzuca skargę.

[K.O.]

UZASADNIENIE

Skargą z 3 lutego 2026 r. (data nadania skargi na poczcie; data wpływu do Sądu Najwyższego: 6 lutego 2026 r.) na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki B.K. (dalej: skarżąca) wniosła o stwierdzenie przewlekłości postępowania prowadzonego przed Sądem Najwyższym w sprawie I UZ 8/25.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1725, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania) – strona może

wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wnosi się ją w toku postępowania w sprawie. Z przepisu tego *a contrario* wynika, że niedopuszczalne jest wniesienie skargi na przewlekłość postępowania, które już się zakończyło. Nadrzędnym celem skargi na przewlekłość postępowania jest bowiem zdyscyplinowanie sądu do podjęcia działań zmierzających do zapewniania stronie realizacji prawa do sądu w zakresie rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Funkcja ta traci rację bytu w odniesieniu do postępowań już zakończonych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 stycznia 2020 r., I NSP 171/19; 6 listopada 2019 r., I NSP 150/19; 13 marca 2019 r., I NSP 51/18 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13).

2. Postępowanie w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym w Warszawie pod sygn. akt I UZ 8/25, którego dotyczy skarga na przewlekłość postępowania, zakończyło się wydaniem postanowienia z 24 czerwca 2025 r., zaś skarga w niniejszej sprawie została nadana na poczcie 3 lutego 2026 r. Czyni to bezprzedmiotowym kwestionowanie długości postępowania. Po wydaniu przez Sąd Najwyższy postanowienia z 24 czerwca 2025 r., uchylającego postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach z 5 listopada 2024 r., wszelkie zastrzeżenia, uwagi czy zarzuty dotyczące ewentualnej przewlekłości dalszego toku sprawy powinny być kierowane do sądu, przed którym postępowanie obecnie się toczy.

3. Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 373 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skargę odrzucił.

[K.O.]

[a.f.]